

— Предлагамъ да станемъ полезни на човѣка! Да му докажемъ това и да ни щади, — извика Божи-гробката.

— Приемаме, — съгласиха се калинкитѣ.

— Не, не, не!.. Долу! — се развикаха пратени-цитѣ на тънкокрилото царство.

Къмъ тѣхъ се присъединиха и Комарътъ, и Осата, и дори скромната Мравка.

Паякътъ се надигна на голѣмитѣ си крака. Лъсна кръста на гърба му. Той погледна своитѣ събратя: пещерния, зеления, водния, сивия и черния паяци и произнесе:

— Така е било, така ще бжде!

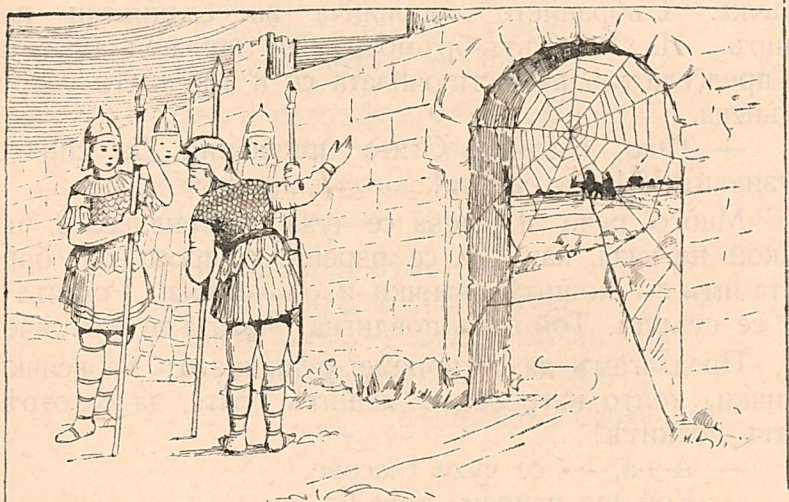
— Не, не, не, — отново завикаха малкитѣ.

— Разбира се, — обади се Касапската муха. И, вижте, кой настоява: Кръстоносеца! Отъ когото най-много страдаме, който живѣе отъ нашата кръвъ и когото човѣка мрази.

— Не е вѣрно, — обадиха се малкитѣ паяци.

— Ако не е вѣрно, защо хората ви избиватъ и казватъ: сто грѣха ми се простиха — убихъ паякъ!

Въпрѣки голѣмия шумъ, Кръстоносецътъ се качи

на масата. Отначало никой нищо не разбра отъ речта му. Но той не се смути. И стенографитѣ можаха да запишатъ последнитѣ му думи: